

Sygn. akt III KRS 15/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania P. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 6 listopada 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego Sądu Rejonowego w G., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 26,

z udziałem J. M. i J. P.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 maja 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (KRS, Rada) uchwałą nr [...] z 6 listopada 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na dwa stanowiska sędziego Sądu Rejonowego w G., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 26 (uchwała) postanowiła przedstawić w Prezydentowi RP z

wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w G. kandydatury J. M. oraz J. P.

KRS na posiedzeniu plenarnym uznał, że ocena kwalifikacji J. M. oraz J. P., posiadane przez nich doświadczenie zawodowe oraz wnioski płynące z opinii na temat pracy kandydatów, a także poparcie środowiska sędziowskiego przemawiają za przedstawieniem ich kandydatur. KRS w uzasadnieniu uchwały wyjaśniła, że J. M. ukończył wyższe studia prawnicze z ogólną oceną dobrą, złożył egzamin sędziowski z wynikiem dobrym, od 1 grudnia 2007 r. do 31 marca 2011 r. pracował jako asystent sędziego w Sądzie Rejonowym a od 4 kwietnia 2011 r. do chwili podjęcia uchwały wykonywał obowiązki asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w G.. Kandydat uzyskał pozytywną ocenę kwalifikacji. Kolegium Sądu Okręgowego pozytywnie zaopiniowało kandydaturę oddając 6 głosów za. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. kandydat uzyskał 27 głosów za oraz 58 głosów przeciw. W odniesieniu do kandydatury J. P. KRS wyjaśniła, że ukończył on studia prawnicze z wynikiem dobrym. Egzamin sędziowski złożył z wynikiem dobrym. W 2008 r. został wpisany na listę radców prawnych. Był zatrudniony jako pracownik w kancelarii oraz dwóch przedsiębiorstwach. Od listopada 2006 r. zatrudniony był w charakterze asystenta sędziego, najpierw w Sądzie Rejonowym G., a następnie w Sądzie Okręgowym w G. i Sądzie Apelacyjnym. Od 30 lipca 2009 r. wykonywał zawód radcy prawnego w kancelarii. Jest autorem kilku publikacji. Kandydat uzyskał pozytywną ocenę kwalifikacyjną. Kolegium Sądu Okręgowego w G. pozytywnie zaopiniowało jego kandydaturę. Na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w G. kandydat uzyskał 7 głosów za oraz 78 głosów przeciw.

Uchwałę KRS zaskarżył P. W. (skarżący). Zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS i wniósł o jej uchylenie w punkcie 1 oraz w punkcie 2 w części dotyczącej skarżącego oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS. Według skarżącego wybór kandydatów dokonany zaskarżoną uchwałą KRS nie znajduje oparcia w zgromadzonych w toku postępowania materiałach źródłowych. Skarżący posiada większe kwalifikacje zawodowe, ponieważ ukończył studia z wyższymi ocenami, zdał egzamin na wyższą ocenę, zdał egzamin radcowski, posiada dodatkowe wykształcenie,

ukończył studia podyplomowe, ukończył kurs językowy, brał udział w licznych szkoleniach, na większe doświadczenie życiowe z racji pracy w instytucjach państwowych.

Przewodniczący KRS w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. W odpowiedzi na odwołanie podniesiono, że skarżący ukończył studia z oceną wyższą od wybranych kandydatów, ale różnica nie była znacząca, na egzaminie sędziowskim skarżący uzyskał ocenę tylko nieco wyższą (dobry plus), nie otrzymał poparcia środowiska sędziowskiego. Obydwaj wybrani kandydaci posiadają dłuższe i bardziej różnorodne doświadczenie w zakresie pracy w sądownictwie. Pracowali w sądach rejonowych i okręgowych, a J. P. także w Sądzie Apelacyjnym. Skarżący posiada doświadczenie tylko z pracy w Sądzie Rejonowym, w którym pracuje jako referendarz od 2010 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zaskarżona uchwała nie została podjęta z naruszeniem art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

Kognicja Sądu Najwyższego do oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem (wyrok Sądu Najwyższego z 17 lipca 2014 r., III KRS 22/14 i powołane tam orzeczenia). Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydata na sędziego lub jego kontrkandydatów. Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego. Sąd Najwyższy nie ma też uprawnienia do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego. Dlatego uchylają się spod kognicji Sądu Najwyższego twierdzenia odwołującego się, że to właśnie jego cechuje najwyższy (spośród wszystkich zgłoszonych kandydatów) poziom doświadczenia zawodowego lub życiowego, zaś KRS dokonała pobieżnej i sprzecznej z wynikami materiału dowodowego oceny jego kandydatury.

W odwołaniu skarżący zarzucił naruszenie przez KRS art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Przepis ten przewiduje, że w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej

dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Procedura kwalifikacyjna ma charakter konkursowy zaś katalog okoliczności mających znaczenie przy procesie decyzyjnym zmusza do dokonania oceny całościowej (wyrok Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12). Jest to konsekwencją obiektywnej trudności w wymiernym zmierzeniu kwalifikacji kandydatów na użytek ich porównania i wartościowania z uwagi na odmienne doświadczenia i drogi, które prowadzą do stanowiska sędziego oraz brak reguł gradacji i hierarchizacji, umożliwiających usystematyzowanie znaczenie poszczególnych czynników składowych oceny (wyrok Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2012 r., III KRS 9/12). Dlatego decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania kryteriów uwzględnionych przez KRS na użytek konkretnego postępowania konkursowego (wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). Ocena ta, będąc wypadkową różnych czynników, ma zawsze w pewnym stopniu subiektywny i szacunkowy wymiar.

Przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli jest aspekt dostępu do służby sędziowskiej, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed KRS. W tej sytuacji zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS polegający na tym, że w sprawie nie zostały wszechstronnie rozważone okoliczności sprawy, gdyż to skarżący posiada lepsze kwalifikacje, nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd Najwyższy.

Jak już wyjaśniono w orzecznictwie, dokonując oceny kandydatów o zróżnicowanym doświadczeniu zawodowym, KRS może w ramach tego kryterium oceny kandydatów przyznać zasadnicze znaczenie doświadczeniu zawodowemu istotnemu w ocenie Rady dla pełnienia służby sędziowskiej (wyrok Sądu Najwyższego z 26 lutego 2015 r., III KRS 2/15). W konsekwencji KRS może wyżej ocenić tych kandydatów, którzy mając krótszy łączny staż wykonywania obowiązków zawodowych od innych kandydatów, przez dłuższy okres czasu wykonywali prace i zadania istotne z punktu widzenia wykonywania obowiązków sędziowskich. Rada może także różnicować ocenę kandydatów w zależności od

charakteru i wagi doświadczenia zawodowego istotnego w danym postępowaniu konkursowym dla pełnienia urzędu sędziego, wynikającego z wykonywania prac o różnym ciężarze gatunkowym oraz w różnych instytucjach wymiaru sprawiedliwości.

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały oraz dokumenty przedstawiające przebieg postępowania przed KRS pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego kandydatury skarżącego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed KRS w tym postępowaniu konkursowym. Rada nie nadużyła swobodnego uznania pomijając kandydaturę skarżącego. Rada uznała, że spośród kandydatów ubiegających się o obsadę dwóch stanowisk sędziowskich, kandydatura odwołującego się nie będzie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu przede wszystkim dlatego, że dokonała w procedurze konkursowej wyboru dwóch innych kandydatów spośród wszystkich osób, które zgłosiły się do objęcia wolnego stanowiska. W kwestii wyboru właśnie tych kandydatów KRS umotywowwała swoje stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Z uzasadnienia uchwały nie wynika, by względem skarżącego zastosowano inne kryteria oceny, niż wobec dwóch wybranych kandydatów. Subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli skarżący nie sformułował uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste naruszenie prawa przez KRS przy nieprzedstawieniu jego kandydatury.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy oddalił odwołanie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.

[as]